

Výstava prodloužena do 11. 11. 2007

THE PATH OF BRAVERY AND ADVENTURE

- ZDENĚK BURIAN AND HIS WORLD

obnovená putovní výstava, rozšířená verze

(rozšířená verze)

Muzeum Zdeňka Buriana ve Štramberku

4. 3. - 11. 11. 2007

Putovní výstava reprodukcí z díla malíře a ilustrátora Zdeňka Buriana, zahájená v roce 2002 ve Švédsku, pokračovala s velkým zájmem v Norsku, Lotyšsku, Nigérii, Slovensku a Polsku. Výstavy probíhaly převážně v ambasádách ČR a zúčastnilo se jich mnoho významných zahraničních hostů, kupř. brazilský velvyslanec Carlos Alberto Ferreira Guimaraes (ctitel Zd. Buriana a režiséra Karla Zemana) , velvyslanec Bulharska pan Veselin Filev, vedoucí čínské diplomatické mise v Lagosu Liu Ying-hai s manželkou, holandský generální konzul Aart Jan M. Verdegaal a další.

2002

Švédsko : České centrum v Stockholmu

Švédsko : Kisa - Wårdshus

Norsko : Oslo

Lotyšsko : Riga - Daugmale

2003

Nigérie : Velvyslanectví ČR v Abuji

Polsko : Slezská knihovna v Katovicích

Slovensko : Generální konzulát ČR a Technické muzeum v Košicích

2005

Česká republika : Krajský úřad v Ostravě

2006

Česká republika :

Muzeum Zdeňka Buriana ve Štramberku

Otvírací doba:

Út - Ne | 9.00 - 12.00 | 12.30 - 16.00

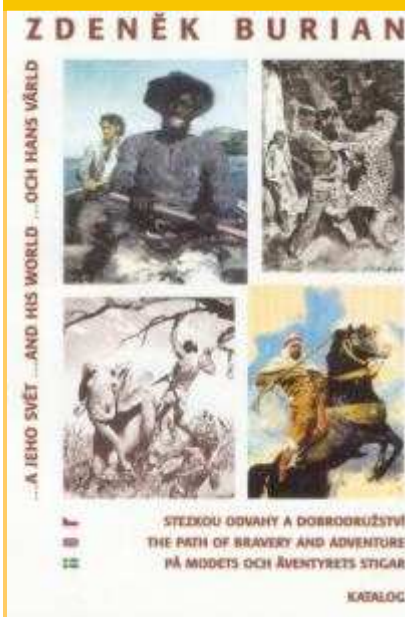
kurátor výstavy: Aleš Durčák

(Valašské království ve Frenštátě pod Radhoštěm a Muzeum Zd. Buriana ve Štramberku)

design plakátu a panelu: Jaroslav Němec

Katalog k výstavě:

„Víte, rád jsem vždy trampoval a ty trampské sny o údolích plných večerních červánků, o větru v sosnách, Manitouovy písně na vrcholech skal, to mě zase uchvacovalo svým tajemným kouzlem dále. A tak jsem kreslil, maloval, snil ...

Proč mne upoutala právě dobrodružná literatura? Snad je to tím, že jsem vyrostl na Beskydsku mezi koňmi. Když jsem přesídlil z venkova do města, byla to pro mne velká změna, nemohl jsem si v Praze zvyknout. Ventilem byl tramping. Romantika dobrá a prospěšná. To městské zotročení jsme si tehdy vyrovnávali pobytem v přírodě a četbou.

Víte, tahle literatura podporuje to, co je v každém klukovi: vědomí čestnosti, hrdinství, vítězství spravedlnosti – vědomí, že je muž. Tyhle knížky vedou lidi k životu v přírodě, bez alkoholu, k zdatnosti i poctivosti. To vám potvrdí každý starý i ti noví trampové.

Žili jsme jako praví zálesáci, spali jsme pod širákem a v lednu jsme se koupali v Sázavě. V Tatrách jsme zažili pěkná dobrodružství a z jižního Slovenska jsme se vrátili do černa spálení sluncem a plní nádherných vzpomínek na přírodní ráj a svobodný život. Nevím jak je to dnes, ale tehdy trampovat znamenalo zachovávat ducha čestnosti, džentlmenství a úcty k ženě ...

Od jedenácti let jsem si kreslil národopisné obrázky. Kde jsem v jakém časopise viděl kresbu nebo fotografii lidského typu, exotického oděvu, nástroje, obydlí nebo zbraně, okamžitě jsem si to nakreslil! A národopis, to je přece dobrodružství!

Já když teď něco potřebuji, nemusím vůbec nikam chodit. Všechno mám doma. To je náskok! A při ilustraci moc důležitý. Pročtu knížku, poznamenám si scény a náladu, protože první čtení nechá v člověku ten největší dojem, a už si to hned musím zařadit: století, kroje ... copak bych udělal, kdybych najednou zůstal třeba na tom, jaká byla pistole z roku 1850 nebo jak vypadal vikingský člun? Nemohu přece pokaždé uprostřed práce běžet do muzea. Musím malovat, dokud to vidím v hlavě. A abych to viděl vcelku, musím dokonale znát zvláštnosti každého jevu v jeho dobovém zarámování, zvyky, lidské typy, nejrůznější drobnosti soudobých rekvizit.

Vlastně jsem dokumentarista. A protože dělám pro mládež, tak nemohu fantazírovat. Ti dnešní mladí lidé už o světě ledacos vědí a jsou kritičtí. Každou nepřesnost, každou neznalost faktu velice rychle objeví.

Když jsem začínal dělat dobrodružnou kresbu, tak tady nebyly filmy či fotografie, které bych potřeboval. Měl jsem namalovat třeba zálesáky, ale jak byli oblečení, to kdybych tenkrát věděl. Vyšel jsem tedy z toho, že lidé, žijící v dalekém pohraničí bez rodiny, bez ženy, si nakonec musí nechat ušít svoje haleny od Indiánek a že indiánský kroj tak pomalu vejde do oblečení traperů a vůbec hraničářů. Ve všech mých ilustracích je vidět, jak se oblečením běloši Indiánům přizpůsobili, všimněte si třeba těch příslovečných jelenicových halen, kožešinových čepic s pery a konečně i dlouhých vlasů. Když daleko později přišly i k nám ty prastaré snímky z dob dobývání Divokého západu, daly mně za pravdu. V jedné své knize jsem oblékl hrdinu do obyčejných modráků a vidíte, vyšlo to. Po letech fotografie znovu potvrdily, že modráky byly pracovním oblečením hraničářů. Ale jak jsem na to přišel, to vám opravdu nedovedu vysvětlit. S tím se člověk nějak rodí, zkrátka má to v krvi.

Víte, malíř, stejně jako herec, musí umět prožít všechny ty nakreslené dobrodružné okamžiky ve své fantazii. Chce-li namalovat koně, který plave v peřejích, musí se tím koněm na chvíli stát – to je marná sláva.“